

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN !

A Fővárosi Ítéltábla a fellebbezési eljárásban dr. Mihály Rita ügyvéd által képviselt felperesnek, a dr. Ócsai Ügyvédi Iroda, dr. Ócsai József ügyvéd által képviselt alperes ellen, határozat megtámadása iránt indított perében, a Pest Megyei Bíróság 2009. október 2. napján meghozott 1.K.26.513/2009/10. számú ítélete ellen, a felperes részéről 12. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a per főtárgya tekintetében helybenhagyja, míg a perköltségre vonatkozó részben megváltoztatja, a felperes által fizetendő perköltség összegét 25.000 (huszonötezer) forint + ÁFA összegre leszállítja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 10.000 forint (tízezer) + ÁFA fellebbezési eljárási perköltséget.

Kötelezi a felperest, hogy 8 napon belül további 3.000 (háromezer) forint fellebbezési eljárási illetéket rójon le.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s :

A felperes a keresetében az alperes fegyelmi bizottságának 1/2009. számú és az alperesi vezetőségnek a felperes fegyelmi ügyében hozott, a felperest a R-én és vízrendszerén történő horgászattól 5 évre eltiltó határozatának a megsemmisítését kérte az egyesülési jogról szóló 1989. évi II. törvény (a továbbiakban: Etv.) 10. § (1) bekezdés alapján eljárási szabálysértés és érdemi megalapozatlanság miatt.

Az alperes a kereset elutasítását kérte. Álláspontja szerint a döntése törvényes, megalapozott.

Az elsőfokú bíróság az ítéletében a keresetet elutasította és kötelezte a felperest, fizessen meg az alperesnek 50.000 forint + ÁFA perköltséget, valamint az államnak 21.000 forint eljárási illetéket.

Az ítélet indokolása értelmében a felperesnek, mint az alperes tagjának tisztában kellett lennie az egyesület alapszabályával és fegyelmi szabályzatával, így nem hivatkozhat az azokban foglaltak nem ismeretére. Az alapszabály és fegyelmi szabályzat rendelkezései alapján az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a felperes részére az alperes által a fegyelmi tárgyalásra küldött idézés mind formájában, mind tartalmában az alperes szabályzatában meghatározott követelménynek megfelel, egyértelműen meg van jelölve az a magatartás, amely az eljárás megindítására alapul szolgál. A rendelkezésre álló bizonyítékok, különösen a felperes személyes nyilatkozata alapján az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a felperes többszörös szabályszegést vétett, elkövette a terhére rótt vétséget és súlyában is indokolt volt a kiszabott büntetés. Kiemelte, hogy a felperes elismerő nyilatkozata visszavonásának nem tudott jelentőséget tulajdonítani, a felperes többszörös elismerésével összhangban állnak a bizonyítékok, amelyek alapján megalapozatlan a kereset.

Az elsőfokú ítélet ellen a felperes nyújtott be fellebbezést, melyben az ítélet megváltoztatását és a keresettel támadott fegyelmi határozat megsemmisítését kérte. A fellebbezését arra alapította, hogy az alperes a keresettel támadott határozatainak meghozatala során több anyagi és eljárási szabályt sértett, ezért a határozatok törvénysértők. Anyagi jogszabálysértés körében állította, hogy gereblyézést nem valósított meg: forgalomban lévő mű csalival horgászott, amelyeket nem csak forgalmazni, hanem használni is lehet legálisan. Okiratok csatolása mellett kifejtette, hogy a karikával rögzített mű csali alkalmatlan a gereblyezésre. Állította, hogy a halőrök felhívására saját kézzel írt nyilatkozatában nem ismerte el sem a gereblyézést, sem a tiltott módon történő horgászás bármely más esetét. Előadása szerint a kifogott halakat később szabadon akarta engedni. Nem volt szándékában külső akadással horogra venni a halakat. Előadta azt is, hogy két kívülről akadás után elhagyták a helyszínt, az igazoltatásuk már az új területen történt. Cikkeket csatolt annak bizonyítására, hogy a halak kívülről akadása nagyon gyakori. Közölte, hogy a horgokról az ún. szakállat lereszelte, de ez a változtatás inkább könnyörületességre vall, amelynek bizonyítására fotókat csatolt. Álláspontja szerint az, hogy a horgászengedélye a kocsiban volt megfelel a követelményeknek, az magánál tartottnak minősül. Sérelmezte, hogy egyik hatóság sem vette figyelembe, hogy a halakat később szabadon akarta bocsátani. Állította, hogy a halak életben maradtak volna, ha az ellenőrök hagyják azok szabadon, a pányvázás megszűnte utáni visszaengedését a vízbe. Állította, hogy az ellenőrök végeztek a halakon olyan vizsgálatot, amely következtében már nem lehet utólag rekonstruálni a halakon lévő sérüléseket, mert a halak kipányvázásából szerinte nem lehet következtetni a szabadon bocsátási szándék hiányára. Utalt arra, hogy

ketten horgásztak, így csak két hal róható a felperes terhére, amelyeket azonban élve találtak az ellenőrök. Alperes által vétett eljárási hibák körében a halőrök azon szabályszegések figyelmen kívül hagyására hivatkozott, mely szerint nem figyelmeztették őt arra, hogy nem köteles nyilatkozni, magát bűncselekménnyel vádolni, melynek következtében nem lehet nyilatkozatait értékelni. Sérelmezte, hogy az alperes nem tette lehetővé az iratok, bizonyítékok, különösen a halőrök nyilatkozatának, a videofelvételnek, továbbá az alapszabály és fegyelmi, etikai szabályzat, így jogai megismerését. Megítélése szerint az alperes megszegte a fegyelmi és etikai szabályzat 5. § (1) bekezdését, mert a fegyelmi eljárást nem rendelték el írásban, nem közölték az eljárás megindításának okát, a fegyelmi tárgyalásra az idézést csak a tárgyalást megelőző napon vette kézhez, így tárgyalási időköz hiányában nem lehetett volna azt megtartani. Utalt a büntető és polgári eljárásjogra. A másodfokú fegyelmi eljárást is törvénytelennek tartotta, mert a vezetőségi ülésre idézést vagy értesítést nem kapott, a jegyzőkönyvet is csak kivonatban közölték vele. Álláspontja szerint sem országos, sem helyi horgászrendelet, sem alperesi alapszabályt, határozatot nem sértett. Amennyiben szakkérdés az általa követett eljárás gereblyézésnek minősülése, arra az esetre szakértő kirendelését kérte. Fellebbezéssel támadta a perköltségre vonatkozó ítéleti rendelkezést is, az ügyvédi díj mértéke vonatkozásában. Egyebekben utalt arra, hogy az eljárás megindítására okot nem adott és csatolta megbízási szerződését, amely alapján ügyvédi munkadíj és útiköltség megtérítését kérte.

Az alperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását indítványozta annak indokai alapján. Kiemelten hivatkozott az O. H. 2.9. pontjára, amelynek értelmében is a felperes szabálytalanul horgászott. Utalt a felperessel szemben jogerősen kiszabott 36.000 forint jogerős halvédelmi bírságra is.

A fellebbezés a per fő tárgya tekintetében nem, a perköltség tekintetében részben alapos.

Az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló bizonyítékok okszerű mérlegelésével állapította meg a tényállást, abból levont jogkövetkeztetése és érdemi döntése helytálló.

A fellebbezésben foglaltakra figyelemmel a másodfokú bíróság az alábbiakra mutat rá:

A Pp. 235. § (1) bekezdés értelmében a fellebbezésben új tény állítására, illetve új bizonyíték előadására akkor kerülhet sor, ha az új tény vagy az új bizonyíték az elsőfokú határozat meghozatalát követően jutott a fellebbező fél tudomására, feltéve, hogy az elbírálása esetén reá kedvezőbb határozatot eredményezett volna. A fellebbezésben új tény állítására, illetve új bizonyíték előadására, vagy az elsőfokú bíróság által mellőzött bizonyítás lefolytatásának indítványozására akkor is sor kerülhet, ha az az elsőfokú határozat jogszabálysértő voltának alátámasztására irányult; a 141. § (6) bekezdésében foglaltakat azonban ebben az esetben is alkalmazni kell.

A felperes a fellebbezéséhez okirati bizonyítékokat, fényképeket, cikkeket csatolt, amelyekkel olyan tényeket kívánt a felperes bizonyítani, amelyekről már tudomása volt, illetve tudomása kellett legyen az elsőfokú eljárás során, és amelynek előterjesztésére is lehetősége lett volna. Maga a felperes sem hivatkozott olyan körülményekre, amelyek akadályozták a bizonyítékok elsőfokú eljárásban történő előterjesztésében, figyelemmel arra is, hogy a felperes volt az, aki az alperes határozatában foglaltakat érdemben is vitatva támadta keresettel az alperes fegyelmi határozatát. Ezért a Pp. 141. § (6) bekezdésére is figyelemmel a Pp. 235. § (1) bekezdés alapján a másodfokú bíróság a felperes által a fellebbezéséhez csatolt bizonyítékok figyelembe vételét mellőzte és ugyanezen indokok alapján mellőzte a felperes által indítványozott szakértői bizonyítást.

Az Etv. 10. §(1) bekezdése alapján indított perben annak eldöntésekor, hogy a társadalmi szervezet határozata törvénytörő-e, a törvény rendelkezéseinek megtartása mellett a társadalmi szervezet alapszabályára és más szabályzataira is figyelemmel kell lenni. A társadalmi szervezet alapszabályának és egyéb belső szabályzatainak, így a fegyelmi szabályzatnak a megsértése törvénytörésnek minősül.

Az alperes demokratikus önkormányzatiság elve alapján működik, saját eljárására az általa alkotott alapszabály és a fegyelmi szabályzat rendelkezései az irányadók.

Az elsőfokú bíróság helytállóan mutatott rá, hogy a felperesnek, mint az alperesi társadalmi szervezet tagjának tisztában kellett lennie az alperes alapszabályának, fegyelmi szabályzatának rendelkezéseivel, mint alperes tagjának az eljárására ezen belső szabályzatok irányadók és alkalmazandók voltak. A felperes így alappal nem sérelmezhet, hogy nem volt az alapszabály és a fegyelmi szabályzat birtokában. Mindezek kiemelése mellett a felperes által hivatkozott büntető és polgári eljárásjog rendelkezései analógia útján sem alkalmazhatók az alperes eljárására.

Az alperes fegyelmi szabályzata 5. § (1) bekezdése szerint a fegyelmi eljárást írásban kell elrendelni és az eljárás alá vonttal ismertetni kell az értesítésben az eljárás megindításának okát. A 6. § rendelkezik a tárgyalásra idézésről, ugyanakkor ún. tárgyalási időközt nem határoz meg, de lehetővé teszi elismerés esetén a tárgyalás mellőzését.

A rendelkezése álló bizonyítékok alapján a felperes idézést kapott a fegyelmi tárgyalásra, amelyből megállapítható volt, hogy fegyelmi eljárás került elrendelésre és mely okból. Miután az alperes fegyelmi szabályzata kifejezetten nem rendelkezik arról, hogy idézésen kívül kell-e értesíteni és milyen módon az eljárás megindításának okáról az érintettet, így kifejezett belső szabályzati rendelkezés hiányában az elsőfokú bíróság helytállóan állapította meg, hogy a fegyelmi szabályzat 5. § (1) bekezdésében foglaltaknak az alperes eleget tett. A fegyelmi szabályzat a fegyelmi eljárás lefolytatását részletezően nem szabályozza, a szabályzat rendelkezéseinek kiegészítése, illetve kiegészítő értelmezése az alperes belső autonómiája, önkormányzatisága következtében nem is képezhet a bíróság feladatát. A bíróság az alapszabály, illetve fegyelmi szabályzat rendelkezésének kifejezett megsértését értékelheti törvénytörésként. A rendelkezésre álló bizonyítékok alapján az alperes ilyen szabályt a fegyelmi eljárás lefolytatása során

nem vétett, így az elsőfokú bíróság helytállóan állapította meg, hogy eljárási szabálysértés a fegyelmi eljárás lefolytatása során nem valósult meg.

A felperes a fegyelmi határozatot érdemben is támadta.

A rendelkezésre álló bizonyítékok alapján a felperest tetten érték, a felperes írásban elismerte a szabálytalan horgászata tényét. Az írásbeli nyilatkozat e tekintetben egyértelmű. A felperes utóbb elismerő nyilatkozatát visszavonta, azonban a visszavonás indokára előadottak nem alkalmasak arra, hogy a bíróság mellőzze az elismerés értékelését a bizonyítékok körében. A felperesnek külön figyelmeztetés nélkül is lehetősége volt arra, hogy saját belátása szerint éljen az elismerés lehetőségével, illetőleg a halőrök általa is elismert szakértői bizonyítás lehetőségével. A felperesnek, mint az alperes tagjának, a rá kötelező alperesi alapszabályból és fegyelmi szabályzatból következően, ismernie kellett és be kellett tartania a horgászatra vonatkozó jogszabályokat, előírásokat is, amely szabályok nem tudására alappal nem hivatkozhat. Mindezek ismeretében, tudatában kellett megtennie az elismerő nyilatkozatot, amelynek vonatkozásában az általa állított kényszer, fenyegetettség fennállását még csak nem is valószínűsítette. A jelen per tárgyát képező határozatok vonatkozásában olyan kötelező alperesi belső szabályzati előírás nincs, és az Etv. 6. §-ában rögzített demokratikus önkormányzatiság elvéből és 9. § szerinti tagsági jogokból sem következik, hogy a felperest előzetesen tájékoztatnia kellett volna az alperesnek az elismerés következményéről.

Annak a ténynek, hogy más horgászok milyen módon járnak el relevanciája nincs. A jelen per tárgya az alperes keresettel támadott határozatainak jogszerűsége, amelynek keretében a határozatok tartalmára tekintettel a felperes horgász tevékenysége vizsgálható. Az a tény, hogy a felperes nem egyedül horgászott, hanem ketten egy csónakban nem ad alapot a fegyelmi határozatban foglaltaktól eltérő tényállás megállapítására. A felperes és horgásztársa akarategységben horgásztak. A horgászok ellenőrzése a vízen is és bármely időpontban megejthető. A közös horgászás tényéből következően az egyes horgászok cselekményei nem különíthetők el, így az nem vitatottan a helyszínen talált négy harcsa vonatkozásában nem bizonyítható és így nem tehető olyan ténymegállapítás sem, hogy abból kettőt fogott csak a felperes. A felperes azon állítása, hogy nem akarta a halakat megtartani, azokat csak le akarta fényképezni, majd elengedni, semmivel sem bizonyított. A halak száma és elhelyezése (kipányvázás) alapján a halak megtartási szándékára alappal lehetett következtetést vonni.

A horgászengedély vonatkozásában a „magánál tart” kifejezés tartalma nyelvtani és a szavak általánosan elfogadott értelme alapján sem értelmezhető akként, hogy nem a tartózkodási hely szerinti csónakban, hanem a parton lévő autóban történő elhelyezést is magában foglalja. A felperes maga sem vitatta, hogy a parton lévő autóban volt az engedélye.

Az a tény, hogy az üzleti forgalomban milyen horgokat és csalikat lehet kapni, nem teszi önmagában legálissá a horgászatot. A horgászat meghatározott módon, eszközökkel folytatható. A rendelkezésre álló bizonyítékok alapján a felperes ezen szabályokat megsértette. A halak vizsgálata alapján a „gereblyezés” igazolt.

Mindezek kiemelésével a szabályszegések és így a fegyelmi vétség elkövetése bizonyított. Tehát az alperes határozata nem törvénysértő.

Az elsőfokú ítéletben foglaltakra figyelemmel a másodfokú bíróság kiemeli, hogy az Etv. 10. § (1) bekezdése alapján indított perben a bíróság csak a törvénysértést vizsgálhatja, és nem tartozik hatáskörébe a fegyelmi büntetés súlyosságának értékelése, felülmérlegelése. Ezért a másodfokú bíróság mellőzi az elsőfokú ítélet indokolásából (7. oldal utolsó bekezdés harmadik sora) a büntetés súlyának indokoltságára tett megállapítást.

A Fővárosi Ítéltábla a fentiekre tekintettel az elsőfokú bíróság ítéletét a per fő tárgya vonatkozásában a Pp. 253. § (2) bekezdés értelmében helybenhagyta.

A felperesnek az alperes részére fizetendő perköltség összegére vonatkozó fellebbezése alapos volt.

Az elsőfokú bíróság a Pp. 78. § (1) bekezdés alapján határozott a perköltség viseléséről, amelyben a Pp. 75. § (2) bekezdés alapján az alperest képviselő ügyvéd díját számolta el az általa megjelölt összegben. Az alperesi képviselő a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 2. § (1) bekezdés a) pontja szerinti megbízási szerződést nem csatolta, nem igazolta, hogy azon alapul a díjigénye. Így a díjmegállapodás igazoltságának hiányában a rendelet 3. § (3) bekezdése alapján volt megállapítható az alperesi képviselő ügyvédi díja, amely 5.000 forint óradíj alapulvételével számítható. A perben kifejtett ügyvédi tevékenységre figyelemmel, a peren kívül felmerülhetett ügyvédi tevékenységet is értékelve, a másodfokú bíróság a 10 óra tevékenységet eltúlzottnak tartotta, ezért mérlegeléssel a 3. § (5) bekezdése alapján 25.000 forintban látta megállapíthatónak az alperesi képviselő elsőfokú eljárásban kifejtett tevékenységéért érvényesíthető ügyvédi díjat. Ezért az elsőfokú bíróság által megállapított perköltség összegét 25.000 forint + ÁFA-ra leszállította.

A fellebbezési eljárási költség viseléséről a felperes lényegében eredménytelen fellebbezésére tekintettel a Pp. 81. § (1) bekezdés szerint határozott, melyben az alperest képviselő ügyvéd díját a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2), (5) bekezdés és 4/A. § (1) bekezdés alapján számolta el.

A másodfokú bíróság észlelte, hogy a felperes a fellebbezési illetéket nem teljes egészében rőta le, ezért az 1990. évi XCIII. tv. 39. § (3) bekezdés c) pontja szerinti illeték kiegészítésére hívta fel a felperest, melynek elmulasztásának következménye a 74. § (2) bekezdése szerinti leletezés.

Budapest, 2010. április 20.

. Lizák Tibor sk.

a tanács elnöke

Dr. Merőtey Anikó sk.. Pestovics Ilona sk.

előadó bíró

bíró

A kiadmány hitelül:

Réczi Imréné
bíróági ügyintéző